

Nauč se synečku hospodařit ?

...ňák mi ti chudáci sportovci nedají spát.

Ono je to někdy problém.

Ti, co uměli hospodařit ve starých spolcích nejsou už k máni, od roku 1951 to financoval stát a ještě k tomu existovala možnost přilepšení – hospodářské zařízení se tomu říkalo a ošetřeno to bylo v Hospodářském zákoníku, který dosloužil na Silvestra 1991.

Sazka se stala akciovkou v roce 1993 se státním úkolem podporovat sport, sportovci se stali akcionáři. Jak hospodařili - o tom jsem už psal.

Avšak - co jiní „spolkové“, Sazky nemaje?

No, vypadá to, že si zdroje financování nejspíš našly.

Ale nebyla a není to sranda.

První problém nastal, když se mnoho bývalých složek Národní fronty přerodilo v celostátní občanská sdružení, s čímž zákon „o sdružování občanů“ - podle jeho obsahu soudě - nepočítal.

Začátkem devadesátých let tak vznikla docela blbá situace, která byla vlastně vyřešena až jeho novelou v roce 2009, kdy se zákon alespoň částečně přiblížil stavu z roku 1867.

Problém druhý - od roku 1992 začal platit Obchodní zákoník řešící „obchod“ nikoliv „hospodaření“.

Problém třetí – od 1.1.1993 začala platit nová daňová soustava.

Dost blbá kombinace.

Celostátní občanská sdružení zjistila, že za těchto podmínek místní organizace neukočirují a že odpovědnost padá na ústředí. Pravidla „hospodaření“ žádná nebyla. Hlavně skrz daně se zrodila „odvozená právní subjektivita“ a z místních organizací začala ústředí masově vyrábět „organizační jednotky občanských sdružení oprávněné jednat svým jménem“. Taková „jednotka“ je pak na jednu stranu plně samostatná a za své konání plně odpovědná, na druhou stranu však je jeho existence podmíněná existencí „mateřského“ sdružení. Tak jaká „samostatnost“?

Za císaře pána byly spolky pobočné neboli filiálky, za socíku byla hospodářská zařízení s IČem, ale – ne každá místní organizace byla filiálkou, ne každá byla hospodářským zařízením! Mělo-li by se pokračovat v „tradici“ hospodářských zařízení, pak dneska by jediným ekvivalentem byla obchodní společnost založená občanským sdružením.

Nemáme-li vysokých příspěvků a darů, zbývá nám jako zdroj financování nějaká činnost, ze které budou peníze, „podnikat“ ale sdružení a tudíž ani jeho jednotky ze zákona nemohou.

Dál se se už vlastně všechno točí kolem daní.

Veškeré příjmy z činnosti právnické osoby jsou „předmětem daně“. Na „neziskovky“ je sice pamatováno, ale zoufale málo a blbě! „Neziskovky“ – to je asi tak přesné rozlišení, jako když byste ze vzdálenosti 10 metrů nerozlišili předmět menší než jeden metr!

U „neziskovek“ se rozlišuje to, co se dělá podle stanov a pak „zbytek“. Zbytek se zdaňuje vždycky, je to takové podnikání nepodnikání, říká se tomu bezpohlavně „příjmy z činnosti“. Činnost podle stanov se zjednodušeně řečeno nezdaňuje - příjmy z činnosti „podle stanov“ jsou sice osvobozeny od daně, ale jen tehdy, když výdaje na tuto činnost jsou vyšší! Perly ducha!

Korunu tomu nasazuje sdělení, že činnosti se posuzují samostatně. Posouzení oněch činností je ovšem nechána na vůli bernáku. Jo - a taky z členských příspěvků a darů daně odvádět nemusíte.

No...

Takže taková místní organizace s IČem se v tomto má a) vyznat a b) vyvíjet svoji činnost tak, aby z ní nemusela platit daně a ještě tak, aby ta, ze které daně platí musí, nebyla „podnikáním“. Jenže i taková jednoduchá věc jako provedení reklamy nebo pronájem plochy pro umístění reklamy je činnost jasně prováděná za účelem dosažení zisku - v jedné činnosti na dotování činnosti druhé. Další perla – sice tyto činnosti se zdaňují ale tváříme se, že to není za účelem dosažení zisku a tudíž to není podnikání. O problematice účtování radši už nemluvíme.

Teď to spojte s demokratickým rozhodováním a zvykovou zátěží z minula a máte prima gulášek.

Když už se místní orgnizace rozhodne v tomto guláši provozovat „hospodářskou činnost“, tak to musí rozjet tak, aby měla na odborníky, kteří tomu guláši rozumí. Ti nejsou zadarmo. A činnost jež je „posláním“ – jak to vzletně označuje zákon o dani z příjmů – se tak dostává na okraj zájmů.

Spolky budtež pochváleny!

7.4.2011